

Za tohle ti patří dík

Letos na naší škole proběhl projekt adoptuj kamaráda. Souvisel s pomocí jednomu dítěti z rozvojové Země. Měli jsme mu poslat asi celkem deset tisíc na školné na jeden rok. Tyto peníze po nás učitelé nechťeli. Chtěli, abychom je sami vydělali na Vánoční akademii. Vymysleli jsme pár výrobků, a ty jsme vyrobili v listopadu na třídnické hodině. Já jsem vyráběla náušnice. Dále jsme vyráběli zvířátka z korálků, svíčky ze včelího vosku a sušili jsme jablka.

Čas rychle plynul a Vánoční akademie byla tady. Moc jsem doufala, že si lidé budou výrobky kupovat. Ani jsem nevěřila svým očím, jak to rychle mizí. V této mrazivé zimě mě zahřála myšlenka, že jsme to zvládli a zachráníme jedno dítě. Byla jsem velmi šťastná. Poté jsme ještě vystoupili v kině se svým vystoupením. Nakonec se paní učitelky zmínily o projektu a poděkovali jsme lidem, kteří něco přispěli.

Večer po tom všem jsem jela autobusem domů. Doma jsem padla do postele jako zabitá. Zanedlouho jsem usla. Zdál se mi sen. K mé posteli přišla malá dívenka v roztrhaných šatech a prosila mě, abych šla s ní. Nevěděla jsem, kam mě to vede, ale následovala jsem ji. Vyšli jsme ze dveří a najednou jsem se objevila mezi chudými lidmi. Do očí mi byla chudoba a bída. Byli tam všude rozpadlé domy a lidé v roztrhaném oblečení. Nevěděla jsem svým očím. Najednou vyšlo slunce a lidé začali vycházet ze svých rozpadlých domů. Slyšela jsem dětský smích i pláč, radost i bolest. V tu chvíli jsem nevěděla, co mám a nemám udělat. Nejraději bych všechny ty lidi vzala k nám domů, pohostila je a nějakým způsobem se jim snažila pomoci. Tyto myšlenky mě donutily k pláči. Jak jsem se rozbrečela, přiběhla ke mně ta dívenka, co mě sem dovedla. Nebyla smutná, ale byla šťastná a ptala se proč pláču. Říkala jsem jí, že jim chci nějak pomoci, ale nevím jak. Dívenka mě pohládila po vlasech a řekla: „Ale ty jsi nám už pomohla svou ochotou a láskou k nám. Ty nemusíš brečet. Za tohle vám patří!“

Najednou jsem se probudila a seděla rozklepaná na svojí posteli. Celý sen jsem měla v živé paměti a ještě tam byla duchem s nimi. Stále jsem na ně myslela. My se máme tak dobře a všechno máme, ale nevážíme si toho. Hádáme se kvůli úplným zbytečnostem a neuvědomujeme si, že tím někomu můžeme ublížit. Ti lidé jsou úplný opak. Stojí při sobě a pomáhají si. Tento sen mi otevřel oči a ukázal mi, jak se máme dobře.